

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller.

Mr RENE VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

Het Congres van het Verbond der Belgische Advocaten

9 EN 10 JULI A.S. TE VERVIERS

De Redactie van het « Rechtskundig Weekblad » acht het noodig de bijzondere aandacht van de Vlaamsche advocaten te vestigen op het aanstaande congres van het Verbond der Belgische Advocaten, dat op Vrijdag 9 en Zaterdag 10 Juli gehouden wordt te Verviers.

Het is de eerste maal dat er bij dit congres toepassing zal gedaan worden van de nieuwe statuten van het Verbond, die, zooals onze lezers weten, met overweldigende meerderheid gestemd werden in de laatste algemeene vergadering. Deze nieuwe statuten voorzien dus, dat het Verbond wordt gesplitst in twee afdelingen, deze van de Vlaamschspreekende en deze van de Franschspreekende advocaten. In elk van deze beide afdelingen zal de behandeling van de onderwerpen, die aan de dagorde staan, uitsluitend gebeuren in de taal der afdeling zelve. Nadien zal in een algemeene vergadering van de beide secties gestemd worden over de besproken onderwerpen.

Dat deze manier van werken de eenige is die vruchtbaar kan zijn, spreekt vanzelf en niemand, die gezond doordenkt, welke ook de groep weze tot denwelke hij behoort, kan ernstig de degelijkheid en de volstrekte noodzakelijkheid van dit stelsel betwisten.

Toch spreekt de passie van sommige Franschgezinden nog zoo sterk, dat, zooals het wel te verwachten was, tegen de nieuwe organisatie

van het Verbond der Belgische Advocaten, stemming wordt gemaakt en dat een zwakke poging wordt aangewend om de heilzame herinrichting, die eindelijk het Verbond der Belgische Advocaten levenskrachtig zal kunnen maken, te saboteren.

Het hekelblaadje « Le Jeune Barreau », dat wordt uitgegeven door enkele Franschgezinde confraters der Antwerpsche balie, brengt ons in zijn nummer van 15 Mei een sensationeel mededeeling onder den titel : « Divide ut imperes ». Het reproduceert een schrijven, gericht door enkele Antwerpsche confraters aan het bestuur van het Verbond, waarbij deze confraters mededeelen dat zij ontslag nemen. Achter deze mededeeling volgt de lijst der Antwerpsche advocaten, die lid van het Verbond zijn, met de speciale aanduiding van degenen die hun ontslag hebben ingediend.

Laten wij eerst en vooral aanstippen dat de medegedeelde lijst der leden van het Verbond volstrekt niet met de werkelijkheid overeenkomt. Tusschen de Antwerpsche confraters zijn er meer dan het dubbel van degenen die aangeduid zijn in « Le Jeune Barreau », lid van het Verbond der Belgische Advocaten. De gepubliceerde lijst dateert nog van de periode dat de meeste Vlaamsche confraters zich onthielden lid te worden van het Verbond, juist omdat destijds de Vlaamsche taal er volkomen

genegeerd werd en er wordt geen rekening gehouden met de spontane toetreding van meerdere dozijnen confraters, zoodra vernomen werd dat het Verbond beslist had zich eindelijk aan te passen aan de hedendaagsche toestanden en niet langer de rechten der Vlaamschsprekende confraters te miskennen.

De enkele ontslagnemingen, die « Le Jeune Barreau » zoo triomfantelijk aankondigt, zijn dus op dubbele en driedubbele wijze aangevuld door de geweldige toetreding van Vlaamsche leden tot het Verbond.

En wanneer wij de redenen lezen, die in het schrijven van de ontslagnemers worden aangehaald om hun beslissing te staven, hoe hopeeloos verouderd en achterlijk schijnen ze ons! De indeeling in twee secties houdt rekening met de taalgrens, zeggen onze confraters, en zulks zou niet mogen gebeuren in het midden der balie; alsof de taalgrens niet een eenvoudige feit ware, dat noodzakelijk dient in aanmerking genomen en dat even weinig kan worden genegeerd als het licht van de zon.

Heeft niet de wet op de vervlaamsching van het gerecht zelf beslist, dat de taalgrens officieel zal afgebakend worden en tot basis zal dienen voor de organisatie der rechtsbedeeling in de toekomst? Onze confraters denken nog 50 jaar achteruit en houden met dit alles geen rekening.

Als tweede reden wordt aangehaald, dat het Verbond zich ten doel moet stellen besprekingen uit te lokken tusschen de leden van de Vlaamsche en Waalsche balies, wat niet mogelijk zou zijn met het tegenwoordig systeem. Men ziet echter niet in dat het thans ondenkbaar geworden is dat nog langer het stelsel van de tweetaligheid met systematische vertaling in voege zou kunnen blijven; dat dit systeem door iedereen wordt verafschuwd en dat het grootendeels de oorzaak moest worden van den ondergang van het Verbond. Men verliest eveneens uit het oog, dat de stemmingen over de besproken onderwerpen gezamenlijk gebeuren en dat buiten de zuiver technische besprekingen bij alle andere aangelegenheden in den schoot van het Verbond de hartelijkste broederlijkheid kan heerschen tusschen Waalsche en Vlaamsche advocaten.

Onze confraters verzetten zich eindelijk tegen het feit, dat de nieuwe statuten voorzien, dat in de toekomst de jonge confraters, die zich bij het Verbond aansluiten, gehecht worden aan

de afdeeling van de taalgroep waar ze hun beroep uitoefenen — al zijn ze ook vrij de vergaderingen van de andere sectie bij te wonen. Deze confraters, welke vanaf 1940, volgens de wet, heel hun beroepsactiviteit in het Nederlandsch zullen moeten vervullen, hoe zouden ze nuttig werk kunnen leveren in geval van aansluiting bij een afdeeling, waar hun beroepstaal niet gesproken wordt? En zou er iets minder confraterneel zijn dan voor de toekomst in de Vlaamsche balies een onderscheid te bestendigen tusschen confraters die de voorkeur geven aan de Fransche taal boven de taal hunner streek, dan wanneer het gebruik van de Fransche taal in hun beroepsaangelegenheden door den wetgever in de toekomst volstrekt wordt uitgesloten.

Wat zijn de argumenten van onze confraters armzalig en wat lijken ze in dezen tijd verdord en verduft.

Laten wij echter niet al te veel belang hechten aan deze platonische manifestatie. Het is de zooveelste slag in het water, die wordt gegeven door een oude garde, die zich spijs alles wil verzetten tegen den gang des tijds.

Van een paar confraters, wier naam wij tusschen de ontslaggevers vermeld zagen, heeft hun houding ons wel verwonderd. Wij dachten dat hun begrip redelijker en gezonder was, doch laat ons er onmiddellijk bijvoegen dat wij zoo gemakkelijk begrijpen dat het hun soms moeilijk is te weerstaan aan het geweldig aandringen van een paar promotors, die, zooals het gewoonlijk gaat, hemel en aarde bewegen om enkele handteekeningen bijeen te krijgen.

Naast de verstokte en hartstochtelijke Vlaamschhaters, die dergelijk bewegingkje op touw zetten en die altijd en overal vooraanstaan, waar het er op aankomt den vooruitgang der Vlaamsche gedachte te stremmen, vinden wij in het lijstje der ontslagnemers meerdere zwakkelingen die toegeven, dikwijls tegen hun zin, aan het aandringen van vrienden of die zich laten beïnvloeden door patroons of door familie. Van deze laatsten mogen wij de houding allerminst kwalijk nemen; wij kunnen ze hoogstens edelmoedig begrijpen.

* * *

Deze zwakke en op voorhand mislukte poging, om den heropbloei van het Verbond der Belgische Advocaten te saboteeren, wijst ons ten duidelijkste welke de taak is van alle Vlaam-

sche confraters. Velen zijn nog niet aangesloten bij het Verbond. Het is hun plicht zulks onmiddellijk te doen. Een organisme, zooals het Verbond, dat zich met zooveel klaar besef en zooveel oprechten goeden wil aanpast aan de noodzakelijkheden van den dag en op de breedste en meest volkomen wijze aan de Vlaamsche confraters hun volledig recht wil toekennen en hun gelegenheid biedt tot verdediging hunner beroepsbelangen in een sfeer van zuiver Vlaamsche eentaligheid, moet door alle Vlaamsche advocaten worden gesteund. Het is dus plicht van degenen die nog geen lid zijn, zich onmiddellijk aan te sluiten.

Het is ook plicht te toonen op het aanstaande congres, dat te Verviers wordt gehouden, dat de Vlaamsche afdeeling heerlijk-levenskrachtig is; het aantal Vlaamsche deelnemers moet reusachtig worden en het moet klaar zijn, dat de enkele ontslagnemers met hun onvruchtbare poging slechts den ijver zullen geprikkeld hebben van de machtige schaar Vlaamsche confraters, die zich met enthousiasme geschaard hebben in de rangen van het Verbond.

Het programma van dit congres is uiterst belangwekkend. Twee vraagstukken staan aan de orde van den dag: het vraagstuk van de associatie onder de advocaten en dat van de houding der advocatuur tegenover de zaakwaarnemers. Over het eerste punt zal verslag worden uitgebracht door Mr. Fernand Collin, die een grondige studie heeft gemaakt van alle facetten van dit vraagstuk en wiens preadvies binnenkort in het « Rechtskundig Weekblad » zal verschijnen. Mr. Herman Jacob zal verslag uitbrengen over de kwestie der zaakwaarnemers. De overrompeling van onze rechtszalen door onbevoegde en dikwijls onbetrouwbare zaakwaarnemers wordt inderdaad een dusdanige plaag, dat de reactie van de balie volstrekt noodzakelijk lijkt. Ook het preadvies van Mr. Jacob zal binnenkort in het « Rechtskundig Weekblad » worden gepubliceerd.

Deze beide belangrijke problemen zullen zonder twijfel ten eerste de aandacht van de Vlaamsche advocaten verdienen en de gedachtenwisseling, die zal volgen op de toelichting der preadviesen belooft uiterst interessant te worden.

En waar dit eerste congres van de nieuw ingerichte federatie plaats heeft in het hartje van Wallonië, te Verviers, zal er door een breede deelneming van Vlaamsche zijde beter dan op welke andere wijze ook worden bewezen, dat de titel, welke « Le Jeune Barreau » geeft aan zijn mededeeling, « Divide ut Imperes », niets te maken heeft met de tegenwoordige inrichting van het Verbond der Belgische Advocaten, maar dat integendeel deze nieuwe inrichting juist toelaat een gezonde toepassing te maken van de leuze van onzen staat: « Eendracht maakt macht ».

De Vlamingen zullen te Verviers door onze Waalsche confraters zeer hartelijk ontvangen worden en terwijl in de Vlaamsche afdeeling uitsluitend de Nederlandsche taal zal gehoord worden, zal er tijdens de beide congresdagen gelegenheid te over zijn om met onze Waalsche confraters te verbroederen. Er zijn inderdaad prachtige feesten ingericht ter gelegenheid van dit congres. Een lunch zal plaats hebben op het Gerechtshof te Verviers; er is voorzien een uitstap naar Eupen en een naar Spa, in welke laatste stad door het gemeentebestuur een banket aan de congressisten wordt aangeboden. In onze volgende nummers zullen meer uitgebreide inlichtingen volgen aangaande de inrichting.

Wij wilden vooral in dit artikel de aandacht van onze Vlaamsche confraters er op vestigen hoe noodzakelijk het is dat ze van uit alle Vlaamsche steden in talrijke groepen aan het congres van Verviers zouden deelnemen.

De Redactie.

VLAAMSCHE JURISTEN ABONNEERT U OP
HET "RECHTSKUNDIG WEEKBLAD" !!!

Herverkoopung bij dwaas opbod.

TITEL VAN UITVOERING : HYPOTHECAIR OF CHIROGRAPHAIR ?

Geen burgerlijk recht. Nog minder notarieel recht. De deurwaarders houden aan proceduur. En dit artikel wil nu eens zijn : proceduur in actie.

Om vooral aan onze jonge confraters een inzien te geven volge eerst het feitenmateriaal:

Bij akte van definitieve toewijzing, verleden voor Mter B. te H. den 1 Februari 1937, verkoopt Alfons C. te H. aan Ferd. V. G. te B. een eigendom te H. mits de geboden koopsom van fr. 115.000. Bij die koopsom komt dan nog de % in de voorwaarden van de verkoopung gesteld. Betaling binnen de tien dagen na de toewijzing. Kooper V. G. geraakt niet aan het noodige geld, er kan geen kwittantie worden opgenomen en de verkoper neemt, samen met de overschrijving van de verkoopung, een inschrijving in zijn voordeel voor het gansche verschuldigde bedrag, verpand op de toegewezen perceelen.

Den 11 Maart daarop doet de verkoper C. aan zijn kooper V. G. een exploit beteekenen, hem opeischende de verschuldigde sommen te vereffenen, met bedreiging dat bij weigering, er zal worden overgegaan tot de herverkoopung bij dwaas opbod van de verkochte eigendommen.

Kooper V. G. stoort zich niet aan het beteekende exploit en bij een tweede akte van deurwaarder, beteekend den 15 April wordt datum bepaald voor de herverkoopung, gesteld op 19 van dezelfde maand. De herverkoopung wordt gehouden in de vereischte vormen en de goederen toegewezen aan J. J. te T. mits de geboden koopsom van 85.000 fr.

Er is een mindergelding van 30.000 fr. en vermits de kooper bij herverkoopung niet de kosten te dragen heeft van de eerste toewijzing, wordt deze mindergelding aangedikt met de onkosten van de eerste verkoopung, hetgeen voor den in gebrek gebleven kooper een schuld uitmaakt van rond de 50.000 fr. De verkoper-schuldeischer C. heeft, na de herkoopung op 19 April, een vordering op V. G. van 50.000 fr., die de schuldeischer wil verhalen, door alle middelen van recht, op den schuldenaar.

Met de grosse in de hand van de eerste toewijzing op 1 Februari 1937 kan de deurwaarder zijn terrein verkennen en zoeken naar de uitwegen die hem een resultaat zullen brengen.

De overhandigde grosse is voor den schuldeischer de titel en basis van zijn vervolging. Die grosse werd als grosse afgeleverd omdat er een inschrijving — ambtshalve genomen — bestaat in voordeel van den verkoper-creancier. Die inschrijving waarborgt hoofdsom en onkosten en geeft tot pand de toegewezen goederen.

Vooraf stellen we de vraag : Is die grosse nu nog, na de herverkoopung, een *hypothecaire*, een *uitvoerbare* titel? Is het nog wel een *titel* ?

We kennen de wet van den 16 December 1851 op de hypotheeken voldoende om hier niet te missen : de ambtshalve genomen inschrijving verzekerde aan den verkoper C. een recht van hypotheek met al de voordeelen en al de rechten ver-

bonden aan een pandrechtgevende inschrijving. En we weten ook dat de herverkoopung bij dwaas opbod mag teruggebracht worden in de reeks van akten, voorzien bij artikel 90 der wet van den 15 Augustus 1854.

Na de toewijzing van den 1 Februari, de eerste verkoopung, had de verkoper C. de keuze tusschen drie middelen : de *gedwongen uitvoering* : hetzij door de rechtspleging van dadelijke uitwinning, indien de inschrijving eersten rang van inschrijving had, door de rechtspleging van inbeslagneming van onroerende goederen, indien vroegere hypotheek of hypotheeken het verkochte goed bezwaarden. Die mogelijkheid en dat recht toonen voldoende aan dat de schuldeischer beschikte tegenover zijn schuldenaar over een volledige hypotheek ; inleggen van een eisch tot *verbreken van de toewijzing* : dagvaarding voor de burgerlijke rechtbank met vraag tot schadevergoeding ; *herverkoopung bij dwaas opbod* : ontnemen aan den kooper, die in foute is gebleven, van de aan hem toegewezen perceelen.

In de meeste gevallen geeft de verkoper de voorkeur aan het derde middel : de herverkoopung.

We gaan hier niet onderzoeken waarom een herverkoopung practischer, minder kostelijk en vlugger een oplossing brengt. Bezit de kooper, die zijn aankoop niet kan of wil betalen, buiten het aangekochte, nog goederen genoeg, roerende of vaste, kan met veel succes de onteigening worden aangedurfd van het toegewezen goed om daarna de actie voort te zetten op de niet gehypothekeerde goederen van den schuldenaar. Heeft de creancier tijd om te wachten, is er geen bezwaar dat de actie tot verbreken worde ingezet. De proceduur van herverkoopung gebeurt zonder tusschenkomst van de rechtbanken, wordt vervolgd door exploten en alles loopt alzoo veel vlotter en veel regelmatig van stapel. Feitelijk komen de drie middelen op hetzelfde neer, in hoofde van den schuldeischer.

Het proces-verbaal van herverkoopung gehouden den 19 April sluit de periode van betwisting af tusschen den verkoper en den kooper : dit proces-verbaal geeft aan den verkoper een vertrekpunt : de mindergelding die bekomen werd, wat voor hem een vordering uitmaakt, eischbaar, vervallen en juist bepaald. Voor den deurwaarder, gelast met de uitvoering, is het proces-verbaal van de eerste toewijzing (1 Februari) de titel van de vervolging. Beide akten vullen mekaar aan en zijn afhankelijk, de een van de andere, niet om de basis, doch wel om de hoegrootheid van de vordering te bepalen.

Is de vordering van den verkoper C. op zijn kooper V. G. *hypothecair* ? of is die vordering *chirographair* ?

Met het stellen van deze vraag staan we op een kruispunt : we moeten kiezen naar rechts of naar links en van de gekozen richting hangt alles af : ofwel zijn alle exploten ongeldig, ofwel worden ze wettig gesteld en leiden tot een uitvoering.

Het Burgerlijk recht is de bron van de rechts-

pleging en dankbaar zullen we de studie opnemen die Prof. Schiks in medewerking met A. Van Isterbeek geschonken heeft aan de notarissen in zijn «*Traité-Formulaire de la Pratique Notariale*», bladz. 198; en evenzeer de uitvoerige bespreking die D. Gougnard in zijn «*Traité Complet des Adjudications immobilières et mobilières*» wijdt aan de betreffende kwestie van herverkoop.

De studie van deze beide schrijvers leert ons wat we eigenlijk weten moeten: de *herverkoop* bij dwaas opbod is een *gedwongen onteigening*, een *herroepen*, een *te niet doen van de vroegere toewijzing*, met terugwerkende kracht tot deze eerste verkoop.

Ingevolge de inschrijving genomen op het kantoor der hypotheek ten laste van den kooper V. G. bestond in voordeel van den verkoper-schuld-eischer C. een recht van hypotheek met pand, het toegewezen goed. Die inschrijving bleef al haar kracht behouden tot aan de herverkoop. De grosse van de toewijding 1 Februari bleef in hoofde van den schuldeischer C. een hypothecaire titel tot den 19 April daarna, datum van de herverkoop.

Maar de toestand wordt anders door de daad van de herverkoop: artikel 4 en artikel 28 van de hypotheekwet hooger vermeld, zijn op dit punt heel klaar: de toewijzing op herverkoop bij dwaas opbod ontnemt aan den in gebrek gebleven kooper alle recht van eigendom op de goederen hem vroeger toegewezen en dit ontnemen geschiedt heel automatisch; in de procedure wordt bij geen partij, enkel wordt een sommatie en een dagstelling beteekend om kennis te geven van de voorgenomen onteigening; zijn handteeken en noch minder zijn toestemming worden geëischt om de eigendoms-overdracht van de eerste verkoop over te bren-

gen, op vervolging van den verkoper-schuld-eischer, op den kooper aan wien het goed bij de herverkoop wordt toegewezen; de hypotheek die in voordeel van den verkoper was genomen ten laste van den kooper met pand op de verkochte goederen, vervalt en verdwijnt, zonder dat handlichting of doorhaling speciaal dienen gevorderd: de goederen bij de herverkoop toegewezen hernemen hun positie van den datum der eerste verkoop.

De vordering van den creancier wordt omgezet in chirographaire vordering. Het proces-verbaal van de eerste toewijzing verleende titel en som, het proces-verbaal van de tweede toewijzing stelt de juiste som vast, doch ontnemt meteen alle «zakelijk» recht aan de grosse, vermits het pand verdwijnt, doch behoudt aan dezelfde grosse de hoedanigheid van «titel». De «uitvoerbaarheid» eigen aan authentieke akten is weggesneden: de grosse is een onderhandsche akte geworden.

Was er voor den uitvoerenden deurwaarder een moeilijkheid, hier eindigt het zoeken. Wil de creancier C. zijn opzet doordrijven en zijn vorderingen verhalen mag de titel, dien we in handen hebben, dienen voor alle procedure, waarvoor we geen «uitvoerbare titel» noodig hebben: b.v. arrest-beslag; doch eischen de omstandigheden dat een uitvoering maar mogelijk is door beslaglegging op roerende goederen, door inbeslagneming van onroerende goederen, hoeven we eerst vonnis te krijgen. En zulk vonnis is waarachtig geen probleem meer: de vraag steunt op vaste gronden.

Zoo houd ik aan de procedure, de procedure die beweegt, die leven geeft aan het geding, die ons doet opklimmen van de elementen naar den vorm.

L. V. H.

RECHTSPRAAK

274

HOF VAN VERBREKING

25 Mei 1937.

Voorzitter: M. Soenens.

O. M.: M. Sartini van den Kerckhoven.

GEBRUIK DER TALEN IN GERECHTSZAKEN. — OVERTREDING. — NIETIGHEID.

Een voorziening in verbreking tegen een arrest van het Hof van Beroep te Luik opgesteld in de Nederlandsche taal is nietig wanneer deze voorziening in een Waalsche gemeente der Provincie Henegouwen bij akte in de Fransche taal opgesteld, werd beteekend.

Deze nietigheid dient ambtshalve door het Hof opgevoerd te worden.

O. M. t/ A. en M.

Gehoord Raadsheer Louveaux in zijn verslag en

op de besluitselen van den heer Sartini van den Kerckhove, Advocaat Generaal;

I. — Voor zooveel de voorziening tegen Arcq Léopold is gericht:

Overwegende dat aanlegger zich voorzien heeft tegen een arrest gevelde door het Hof van Beroep van Luik en in Nederlandsche taal opgesteld;

Dat zijne voorziening, aan verweerder, te Dampremy, Waalsche gemeente der Provincie Henegouwen, bij akte in de Fransche taal opgesteld, werd beteekend;

Overwegende dat deze beteekening aan de voorschriften der wet van 15 Juni 1935, op het gebruik der talen in gerechtszaken, niet voldoet; dat immers, luidens art. 27 dezer wet, de rechtspleging voor het Verbrekingshof geschiedt in detail in welke de bestreden beslissing werd opgesteld; dat, overigens, in art. 38 wordt voorgeschreven dat «aan elke in het Nederlandsch gestelde akte van rechtspleging, en aan elk in dezelfde taal gesteld

vonnis of arrest, waarvan de beteekening moet gedaan worden in eene Waalsche gemeente, die niet behoort tot de Brusselsche agglomeratie, een Fransche vertaling zal toegevoegd worden »;

Overwegende dat, luidens art. 40 van dezelfde wet, de regels in voorgaande beschikkingen vervat op straf van nietigheid zijn voorgeschreven, en dat die nietigheid ambtshalve door den rechter dient uitgesproken;

Aangezien daaruit volgt dat de voorziening niet ontvankelijk is;

II. — Voor wat Melaerts aangaat :

Aangezien de bestreden beslissing werd geveld op rechtspleging in dewelke de substantieele of op straf van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen werden nageleefd, en de uitgesproken veroordeelingen overeenkomstig de wet zijn;

Om deze redenen :

Verwerpt de voorziening. Laat de kosten ten laste van den Staat.

275

HOF VAN BEROEP TE GENT

1e Kamer. — 13 April 1937.

Voorzitter : Ridder de Haerne.

Raadsheeren : H.H. Haus en Smetryns.

Pl. : Mrs Storme en Wauters (Gent) en Bosmans (Leuven).

AANSPRAKELIJKHEID. — SPORT OF SPEL NIET GANSCH ZONDER GEVAAR. — ONGEVAL AAN SPELER. — GEEN AANSPRAKELIJKHEID VOOR MEDESPELERS OF INRICHTERS ZOO NIET VAN DE REGELN VAN HET SPEL WERD AFGEWEKEN.

Wanneer bij een spel dat niet zonder gevaar is, zooals een gaaischieting, een der spelers een medespeler kwetst, kan hij niet aansprakelijk gesteld worden voor de opgelopen schade, tenzij hij van de regelen van het spel had afgeweken.

Van de Putte t/ Handbooggilde St. Sebastiaan van St. Gillis-Waas.

Overwegende dat Seerders, alhoewel behoorlijk gedagvaard geen pleitbezorger heeft gesteld ;

Overwegende dat, wanneer bij een spel, welk niet zonder gevaar is, zooals een gaaischieting, een der spelers een medespeler kwetst, hij niet aansprakelijk kan worden gesteld voor de opgelopen schade, tenzij hij van de regelen van het spel had afgeweken ;

Overwegende dat, dienaangaande, aan Seerders, wiens pijl in het rechteroog van appellant is neergekomen, niet het minst verwijt wordt gedaan ; dat hij, overigens op normale wijze moet hebben geschoten, vermits zijn pijl op korten afstand van de wip is gevallen ;

Overwegende dat, evenmin de St. Sebastiaansgilde, of een van zijn leden of aangestelden, schuld heeft aan het ongeval ; dat appellant zelf bekend, in de stelling der feiten waarvan hij het bewijs aan-

biedt, dat hij werd gekwetst wanneer hij zich bevond vóór de wip, gereed tot schieten, met de andere schutters van zijn peloton ; dat daaruit volgt dat hij plaats had genomen daar waar onmogelijk een beschermend traliwerk kan worden aangebracht, en het ongeval derhalve niets te maken heeft met den beweerden abnormalen afstand tusschen de wip en het bestaande traliwerk ; dat Van de Putte ten onrechte beweert dat de roeper van de St. Sebastiaansgilde het peloton van St. Gillis niet had mogen oproepen zoolang het peloton van St. Pauwels, waartoe Seerders behoorde, aan het schieten was ; dat, indien de gelijktijdige aanwezigheid van twee pelotons bij de wip gevaarlijk moest worden geheeten, men evenzeer zou dienen af te keuren dat verscheidene schutters van een zelfde peloton zich op hetzelfde oogenblik, om de gaaiers scharen ; dat appellant nochtans de oproeping der schutters per peloton heel natuurlijk vindt en aldus zijn bewering nopens het gevaar welk de tegenwoordigheid bij de wip van schutters uit twee pelotons zou opleveren, zelf tegensprekt ;

Overwegende dat Van de Putte, in zijn verklaring aan de Rijkswacht te Stekene d.d. 4 Juli 1931, niet eens gewaagt van de voor hem zoo belangrijke omstandigheid dat hij Seerders niet had opgemerkt omdat deze langs zijn kant door de gaaiers was verborgen ; dat hij eerst in zijn dagvaarding d.d. 28 Juni 1933 van het feit melding maakt, hetgeen a priori aan zijn uitleg alle waarschijnlijkheid ontnemt ; dat, aangenomen zelfs dat hij waarheid spreekt, hij ongetwijfeld geen voldoende aandacht heeft gegund aan wat rond de wip geschiedde ; dat dan ook in de onoplettendheid van appellant alleen de oorzaak van het ongeval moet worden gezocht ;

Overwegende, dat door Van de Putte ingestelde rechtsvordering is gegrond op de artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk Wetboek, dat de beweerde betaling van een zekere som voor verzekering tegen ongevallen met dien eisch niets heeft te maken en slechts zou kunnen ingeroepen worden in een vordering welke op de dienaangaande door partijen gesloten overeenkomst is gesteund ;

Om die redenen en de eensluidende beweegredenen van den eersten rechter ;

Het Hof, alle strijdige besluiten en het aanbod van bewijs afwijzende ;

Verleent verstek bij nalatigheid om te verschijnen tegen Seerders en rechtdoende bij verstek tegenover dezen laatste en op tegenspraak ten aanzien van de overige geintimeerden ;

Ontvangt het hooger beroep ; verklaart hetzelfde ongegrond en bevestigt derhalve het bestreden vonnis ;

Verwijst appellant in de kosten op het hooger beroep gevallen.

NOTA. — Over het belang van het naleven van de regelen van het spel bij sportongevallen aan medespelers om daaruit tot niet verantwoordelijkheid te besluiten, zie in den zin van 't arrest hierboven : Jean Azema, «La Responsabilité en matière de sport» (Thèse-Montpellier), éd. Lyon Bosc, 1934.

Zie in denzelfden zin : «Schuind-Droit crim. 2e éd. 1936, t. I., p. 105 : «Il est généralement décidé que si le joueur s'est conformé aux règles du jeu, il n'est pas responsable des lésions occasionnées à un partenaire».

Zie nog in denzelfden zin een studie van M. Simon, «Revue du Droit pénal», 1933 bl. 457.

Dezelfde theorie wordt zelfs op een gekwetsten toeschouwer toegepast door een arrest van het Hof van Beroep, te Brussel, van 3 Juni 1931; Pas. 1932, II, bl. 158.

Een vonnis van Dinant van 9 Mei 1932; Pas. 1933, III, blz. 33, past ten slotte denzelfden regel toe op een ongeval aan een der supporters door een speler veroorzaakt.

276

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

3e Kamer. — 10 Maart 1937.

Rechter : M. Malgaud.

Op. Min. : M. Beeckmans de Westmeerbeeck.

BURGERLIJK RECHT. — EXCEPTIE VAN SPEL. — DEKKING MET HET OOG OP MOGELIJKE DEVALUATIE. — NIET ONTVANKELIJK.

WET VAN 16 APRIL 1936. — TOXICOMANIE. — TOEPASSELIJKEHEID. — OORDEEL DER RECHTBANK.

De dekking van een mogelijk agio is op zichzelf genomen eene normale operatie vooral wanneer de munt, waarvoor men zich dekken wil, in ernstig gevaar verkeert; de exceptie van spel is in zulk geval niet ontvankelijk.

De dekking van het risico der devaluatie is eene noodzakelijke speculatie en deze noodzakelijkheid is eigen aan de natuur van het patrimonium, onverschillig welke de eigenaar is en welke zijne inzichten zijn. In die omstandigheden dient er dan ook niet nagegaan of in feite de speculant aan toxicomanie lijdend was en in welke mate deze hem het beheer van zijn daden ontnam (wet van 16 April 1936).

Banque de Commerce t/ Rosenthal.

Gezien de stukken van het geding en voornamelijk de twee eensluidende dagvaardingen van 21 September 1936 (geboekt te Antwerpen, D. A. V. den 22 September 1936, deel 761 bl. 2 vak 22), (en 22 September 1936 (geboekt te Brussel D. A. den 23 September 1936 B. 513 B. 79 V. 4).

Gezien art. 29, 34 tot 37, 41 en 65 der wet van 15 Juni 1935;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de exceptie van spel door de rechtbanken in feite dient beoordeeld;

Aangezien de verweerder zich aan de aanlegster voorgesteld heeft als bezitter van een belangrijke vordering in Fransche franks en een verkoop van dezelfde devise aangeboden heeft met de uitdrukkelijke bepaling dat deze verkoop het risico van een devaluatie van gezegde munt moest dekken;

Aangezien verweerder voor het bestaan van zijn schuldvordering in Fransche franks geloofwaardige bewijsstukken aan aanlegster voorgelegd heeft, en hij overigens nog beweert dat deze schuldvordering bestaat;

Aangezien de dekking van een mogelijk agio op zich zelf genomen een normale operatie is, en dit in het bijzonder wanneer de kwestige munt in ernstig gevaar verkeert;

Aangezien het gevaar dat toen door de Fransche munt gelopen werd zijn uitdrukking vond in een belangrijk disagio en later door de feiten gevestigd werd;

Aangezien de dekking van zulk een risico wel een speculatie is, maar deze speculatie ernstig en, meer nog, noodzakelijk is, daar de beide mogelijke houdingen in dezelfde mate speculatief zijn, en degene die zijn koers niet op voorhand dekt op de stabiliteit van de valuta speculeert zooals de andere op de devaluatie;

Aangezien de kwestige operatie overigens in den gewonen commercieelen vorm geschied is, en het ontbreken van een marge, verre van een argument ten voordeele van verweerder te zijn, integendeel bewijst dat de aanlegster, op grond van de haar voorgelegde stukken, den verweerder als bezitter van een schuldvordering in Fransche franks aanzag;

Aangezien in deze omstandigheden de speculatie van verweerder als volkomen regelmatig voorkomt en geen enkel der kenmerken van het spel bevat;

Aangezien verweerder anderzijds zijn gezondheidstoestand inroept en beweert onder den invloed van de toxicomanie gehandeld te hebben, deze toxicomanie zelf het gevolg van een auto-ongeval zijnde;

Aangezien de wet van 16 April 1935 het beginsel der burgerlijke verantwoordelijkheid vastgelegd heeft voor degenen die niet over al hun geestelijke middelen beschikken en voorschrijft dat de rechtbanken volgens de billijkheid zullen beslissen.

Aangezien zooals hooger gezegd, de dekking van het risico der devaluatie een noodzakelijke speculatie is, en deze noodzakelijkheid aan de natuur van het patrimonium eigen is, onverschillig welke de eigenaar is en welk zijn inzichten zijn;

Aangezien hier het patrimonium van verweerder verarmd werd zooals het zou kunnen verrijkt geweest zijn, en de billijkheid wil dat het verlies ten laste van den eigenaar blijve;

Aangezien dus niet dient nagegaan of in feite de verweerder aan toxicomanie lijdend was en in welke mate deze hem het beheer van zijn daden ontnam;

Aangezien de cijfers niet betwist zijn;

Aangezien de aanlegster geen enkel bewijs levert aangaande een bedongen intrest maar wel het afschrift neerlegt van hare aanmaning van 14 Juli 1936.

Om deze redenen,

De Rechtbank,

Gehoord in zijn eensluidend advies ter zitting gegeven, M. Beeckmans de Westmeerbeeck, Substituut van den Procureur des Konings, veroordeelt verweerder aan aanlegster te betalen de som van 11.148,95 fr. met wettelijke burgerlijke intresten van af den 14 Juli 1936 en de kosten des geding.

Verklaart het tegenwoordig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, uitgezonderd voor de kosten, spijs alle verhaal en zonder borgstelling.

277

BURGERLIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

5e Kamer bis. — 23 December 1936.

Alleenzetelend rechter: M. Mehauden.

O. M.: M. van Hille.

Pleiters: Mrs Schöller, Geysen en van Lennep.

GEMEENTELIJKE TAKSEN. — WEGENIS EN BESTRATINGSWERKEN. — VERPLICHTING IN HOOFDE VAN DEN BEZITTER. — IN ZAKE ROEPING. — VERKNOCHEID DER ZAKEN. — MOGELIJKE GEGRONDHEID DER INZAKE ROEPING. — KOSTEN TEN LASTE VAN DEN OORSPRONKELIJKEN AANLEGGER. — TWIJFELACHTIGE BEWOORDINGEN TEN GUNSTE VAN DEN SCHULDENAAR.

Een gemeentereglement dat een verhaal voorziet voor de betaling van wegenis en bestratingswerken doch in twijfelachtige bewoordingen is opgesteld, dient verklaard te worden ten gunste van den gebeurlijken schuldenaar.

De kosten van een inzakeroeping mogen wegens verknoctheid der zaken en omwille van de mogelijke gegrondheid der inzakeroeping, ten laste gelegd worden van den oorspronkelijken aanlegger, indien deze afgewezen wordt.

Gemeente Wilrijk t/ V. V. en Not. X.

Advies van het O. M.

Op 19 Juni 1934 bij akte verleend door Notaris C. te Antwerpen, heeft Van Voren, verweerder, inzake ingevolge eene procedure bij onroerende inbeslagneming vervolgd door een zekeren Edward Andries in uitvoering van een vonnis van 23 Maart 1934, welke kracht van gewijsde heeft bekomen, een huis gelegen 878, Jules Moretuslei te Wilrijk, gekocht, voor een bedrag van 32.000 frank.

De verkoop van den eigendom geschiedde op basis van een lastkohier opgesteld door Mter Veysiëre, pleitbezorger, en goedgekeurd door een vonnis van 23 Maart 1934.

Er bestaat te Wilrijk een reglement over taksen van wegenis en bestratingswerken van 3 en 17 October 1931, goedgekeurd door K. B. van 12 Januari 1931.

Ingevolge dit reglement was de vorige eigenaar nog een som van 18.472,50 fr. schuldig aan de gemeente en beweert deze laatste dat ingevolge dit reglement, zij de betaling van de achterstallige taksen mag innen op den huidigen bezitter van den eigendom, zelfs indien deze niet eigenaar was wanneer de taks moest geïnd worden en zulks voor een termijn van 15 jaar.

Zulks spruit uit den tekst van het reglement.

Door exploit van heer Druyts, deurwaarder te Antwerpen, in dato 27 Maart 1936, heeft de gemeente Van Doren gedaagd in betaling dezer som.

Van Doren beweert dat hij deze som niet schuldig is, en voor het geval hij zou gehouden zijn deze te betalen, heeft hij notaris C. in vrijwaring gedagvaard omdat deze hem niet op de hoogte gesteld had van de nog te betalen taksen.

Eerst en vooral dient onderzocht of de belasting wettig is.

Verweerder beweert, ten eerste, dat de gemeente in tegenstrijdigheid met ons rechtstelsel over voorrechten en hypotheeken eene soort van volgrecht zou bezitten over een eigendom.

Zulks is onwaar, het gaat hier niet over eene geheime hypotheek of over volgrecht, want de gemeente bezit geen recht dat ze zou kunnen uitoefenen op een eigendom.

Ook bestaat er geen solidariteit tusschen de achterenvolgende eigenaars, zooals verweerder het aanvoert, solidariteit welke bij gebrek aan uitdrukkelijken tekst niet wettig zou zijn.

Het argument genomen uit de afwezigheid van rechtsband tusschen de gemeente en verweerder weerstaat ook niet aan het examen; eerst en vooral is er hier geen sprake van rechtsverband in den zin van ons Burgerlijk recht in zake verbintenissen maar van een fiscaal verband tusschen openbaar bestuur eenerzijds en taksplichtigen anderzijds, inderdaad, het is omdat verweerder een eigendom koopt in de gemeente dat het taksreglement op hem toepasselijk is, en daar iedereen geacht wordt de wetten te kennen, kan hij niet inroepen dat hij dit reglement niet kende.

Voegen wij er bij dat rechtspraak gevestigd is in den zin van de wettelijkheid van zulkdanige taksen. (Cass. 24 Maart 1887, Pas. 87.I.137, Rechtbank Brussel, 7 Feb. 1912, P.P. 1912 836; ibid. 1 Mei 1935 niet gepubliceerd).

Misschien is het betreurenswaardig dat dergelijke reglementen bestaan, en dat personen die in feite niet op de hoogte zijn van dergelijke toestanden eensklaps gehouden zijn van taksen voor oude jaargangen zooals deze waarvan sprake in zake, juist omdat ze eigenaars geworden zijn van een goed ten wiens voordeel de werken van bestrating verricht werden, taksen die ze noodzakelijkerwijze moesten meenen reeds betaald geweest te zijn door den vorigen eigenaar, wat voor gevolg heeft dat ze bij den koop prijs van hun eigendom onverwachts belangrijke sommen moesten bijvoegen.

Maar, indien in 't algemeen, de reglementen zooals deze waarvan hier toepassing gevraagd wordt als wettig moeten aanzien worden, moet men, meenen we, voor het speciaal geval van het reglement van de gemeente Wilrijk dat we ontleden, een argument aanvaarden door verweerder uiteengezet.

Inderdaad de gemeente roept in art. 27 van haar reglement. Dit artikel zegt: « De taksen zijn verschuldigd door den bezitter zooals in zake van grondlasten ». De gemeente verzendt naar de wetsbepalingen die de grondlasten beheerschen.

Welnu, ingevolge art. 72 der samengeordende wetten welke de grondlasten beheerschen, bestaat de geheime hypotheek van den fiscus enkel sinds 1 Januari van het jaar waarvoor de taks verschuldigd is en ze is enkel van kracht gedurende dat jaar en het jaar daarna.

Ingevolge de dagvaarding is er in zake sprake van taksen verschuldigd in 1931. Daar de verweerder het goed gekocht heeft in 1934 en dat de dag-

vaarding van 27 Maart 1936 dagteekent zijn de rechten van de gemeente verlopen.

Om aan dit argument te ontsnappen antwoordt de gemeente dat dit artikel 27 op een gebrekkelijke wijze werd opgesteld.

Zij beweert dat deze interpretatie niet aannemelijk is gezien den tekst van artikel 27 als volgt luidt: « De taksen treffen den eigendom en zijn verschuldigd door den bezitter, zooals in zake van grondlast. Het verkoopen van den eigendom ontslaat den vorigen bezitter niet van de betaling der taksen ».

Dit moet dus geïnterpreteerd worden in dezen zin, volgens de gemeente, dat een persoonlijke taks geldt en dat de woorden « zooals in zake van grondlasten » enkel een bijkomende aanwijzing zijn betreffende het uitwerksel, het gevolg van den persoonlijken aanslag van verschillende opvolgende bezitters.

Deze interpretatie is zeer behendig, doch vooral in eene materie waar men een zoo buitengewone verplichting wil toepassen moet men den tekst interpreteren ten nadeele van de gemeente die het opgesteld heeft, en ten voordeele van den taksplichtige: in dubio contra fiscum.

Op grond van dit argument van tekst en van de verwijzing naar het regiem van de algemeene grondlasten, meenen we dat de gemeente dient afgewezen van haren eisch. Voegen wij erbij dat sindsdien de gemeente den tekst van haar reglement veranderd heeft. Het luidt thans als volgt: « Deze belasting heeft het karakter eener *rechtstreeksche belasting* en is verschuldigd door den bezitter zooals in zake grondlasten. Het verkoopen van den eigendom ontslaat den vorigen bezitter niet van het betalen der taksen ». Dit bewijst dat er tot hertoe een twijfel kon bestaan over het persoonlijk karakter van deze belasting.

Voor het geval de rechtbank onze zienswijze niet zou aanvaarden moeten we nochtans een woord zeggen over de verantwoordelijkheid van den in zake geroepen notaris.

In een dergelijk geval heeft het vonnis van Brussel in dato 1 Mei 1935 hierboven aangehaald, de aansprakelijkheid van den notaris aangenomen, in overeenstemming met de rechtsleer. (Rep. Prat. Drt Belge V° Impôt n° 934; Thuysbaert, Suretés réelles et personnelles des impôts directs et des droits de succession n° 122 en volg.). Ondermeer zegt dit vonnis van Brussel: « Attendu que le notaire Piret ne pouvait légalement être sensé ignorer les dits réglemens, non plus que l'acquéreur; Attendu que par notification du 11 juillet 1931, le receveur communal de Molenbeek St Jean a fait savoir au dit notaire que les taxes réclamées restent dues; Attendu que le notaire vendeur, qui en avait connaissance, aurait dû signaler à l'acheteur que les taxes litigieuses n'étaient pas payées; Attendu, en effet, que si rien ne permet de dire que le défendeur Heylen s'il avait connu l'existence de l'arriéré des taxes n'aurait pas donné le prix consenti lors de l'adjudication, il n'en reste pas moins qu'il ne s'attendait pas à avoir à payer des arriérés, et subit

par conséquent dans son patrimoine et dans la gestion de ceux-ci un trouble et dommage principalement moral qui peut être évalué ex aequo et bono à 5.000 frs; Attendu qu'en s'abstenant de le faire, il a par sa faute causé à l'acquéreur un préjudice, dont il lui doit réparation: Attendu que l'action du défendeur Heylen contre le défendeur est donc fondée dans cette limite; ».

Doch in zake is, meenen wij deze stelling niet aannemelijk. Inderdaad het geldt hier een verkoop op gedwongen onteigening.

Deze verkoopingën worden gedaan ingevolge een lastenkohier opgesteld door de vervolgende partij (in feite de pleitbezorger) en aangenomen door de rechtbank na discussie der opmerkingen welke door al de belanghebbenden kunnen gedaan worden; « La rédaction du cahier de charge appartient au poursuivant ou plutôt à son avoué. Pendant la discussion au sein de la commission de la justice au Sénat, un membre a fait observer que le notaire chargé de la vente était plus apte à répartir les lots et à formuler les conditions de vente... mais cette proposition a été répétée (Martou-Waelbroeck: Commentaire-Traité de al saisie immobilière T. II blz. 307) ».

Zulks is des te meer logischer dat de notaris enkel door het eindvonnis aangeduid wordt.

Eens dat het vonnis het lastenkohier heeft aangenomen mag men niets meer bijvoegen of veranderen (Marcotty: Traité théorique et pratique de l'expropriation forcée, de la surenchère et de l'ordre Bd. I, blz. 420 n° 275).

Dit alleen is reeds van aard om te bewijzen dat de notaris in zake niet verantwoordelijk kan zijn wegens de niet inlassing van de melding der verschuldigde taksen.

Maar er is meer zooals Martou-Waelbroeck het schrijven (ibid Blz. 390): « le notaire remplace l'avoué du poursuivant lorsqu'il rédige le placard, le fait afficher et insérer par extraits dans les journaux. Sous le code de procédure ces devoirs rentraient dans les attributions de l'avoué (In Frankrijk zijn het nog de pleitbezorgers en niet de notarissen die tot de verkoopingën na gedwongene onteigeningen overgaan); il remplace le tribunal lorsqu'il reçoit les enchères et adjuge l'immeuble saisi; il rentre dans ses fonctions de notaire lorsqu'il dresse le procès-verbal de l'adjudication » (Zie ook Marcotty op. cit. n° 276 blz. 420 en n° 341 blz. 515).

Zoodus indien wij de zending van den notaris na-gaan, zien wij dat het niet in zijn bevoegdheid lag de koopers te verwittigen van de nog verschuldigde taksen. Hij handelt hier als mandataris van het gerecht. Indien iemand aansprakelijk kan zijn ten dien opzichte is het de vervolgende partij, of dezes pleitbezorger, die het lastenkohier hebben opgesteld, alhoewel het feit dat de rechtbank het lastenkohier goedkeurt over de aansprakelijkheid zou kunnen doen twijfelen; doch zulks moet thans niet onderzocht worden.

Ik meen dus dat in alle geval de notaris buiten zaak dient gesteld zonder kosten en dat de kosten

van zijne in zake-roeping ten laste van den verweerder moeten vallen.

Ik besluit wat de hoofdeisch betreft dat de gemeente zou moeten afgewezen worden en veroordeeld tot de kosten, mits uitzondering van deze der inzakeroeeping welke door verweerder zooals hooger gezegd dienen gedragen te worden.

De tegeneisch van verweerder schijnt me ontvankelijk doch ongegrond.

De Procureur des Konings,
(get.) van Hille.

VONNIS

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken van het geding;

Aangezien de inzakeroeeping wel regelmatig en ontvankelijk is, en de beide zaken dienen samengevoegd;

Aangezien het beginsel der beweerde schuld door verweerder niet erkend werd, doch enkel het beloop der afrekening;

Aangezien de gemeenteverordening door aanlegster ingeroepen, haar twijfelachtig genoeg voorkwam om er het opstellen van te veranderen, te weten voor wat aangaat de bijzondere verordening art. 27 ter zake ingeroepen;

Dat die twijfel ten goede moet komen aan verweerder en tegen aanlegster, die de bedingen stellen dient uitgelegd overeenkomstig art. 1162 B. W. en zulks des te meer dat terzake degene die met de verplichting gelast werd en buiten zijne weet en zelfs buiten alle waarschijnlijkheid in, aan onderworpen werd;

Dat overigens gezegd art. 2 der nieuwe verordening een opvatting toelaat waarin V. V. op het oogenblik waarop hij eigenaar van het litigieus goed werd, voor de verschuldigde taksen niet meer aansprakelijk kon gemaakt worden.

Aangezien de hoofdeisch dus ongegrond is, dat nochtans de tegeneisch door eerste verweerder gevormd, alhoewel regelmatig voorgebracht niet gegrond, is, gezien de twijfel ter zake mogelijk;

Aangezien de kosten der inzakeroeeping wegens vernuchtheid der beide baken, ten laste van aanlegster mogen gesteld worden, en dat de inzakeroeeping niet klaarblijkelijk ongegrond zou zijn ingeval de thesis van aanlegster verrechtvaardigd geweest was;

Aangezien het in die voorwaarden zonder belang is na te gaan of de inzakegeroepene aan zijn verplichtingen te kort kwam of door eerste aanlegster ontoereikend ingelicht werd.

Om deze redenen, de Rechtbank:

Gehoord den heer Van Hille, Substituut van den Procureur des Konings, in zijn eensluidend advies gegeven ter openbare zitting;

Rechtdoende bij tegenspraak;

Alle andere, verdere of tegenstrijdige besluiten van de hand wijzende;

Aanvaardt de inzakeroeeping.

Voegt den hoofdeisch en de inzakeroeeping samen;

Verklaart den eisch van aanlegster ontvankelijk

doch ongegrond, wijst aanlegster ervan af, alsook eerste verweerder van zijnen tegeneisch.

Verwijst aanlegster tot al de kosten van deze samengevoegde zaken, bij uitsluiting van die uitsluitelijk door den tegeneisch van eersten verweerder veroorzaakt.

Verwijst deze tot de kosten van zijn tegeneisch.

Zegt dat er geene redenen bestaan het vonnis uitvoerbaar niettegenstaande alle verhaal en zonder borg, uitgenomen wat de kosten aangaat, te verklaren.

278

BURGERLIJKE RECHTBANK TE BRUGGE

2e Kamer. — 7 Mei 1937.

Voorzitter : M. Soenen.

Rechters : MM. Kervyn en de Walque.

Pleiters : Mrs Lantsoght en Rubbrecht.

TAALGEBRUIK IN GERECHTSZAKEN. — ART. 173 W. B. Rv.

Beteekening van akte met vertaling voorgeschreven; — vertaling niet bijgevoegd — geen nadeel aan de belangen der partij — geen nietigheid — art. 173 W. B. Rv.

Beroepsakte — beteekening aan partij vereischt — art. 456 W. B. Rv. — beteekening aan de gekozen woonst — geen nadeel aan de belangen der partij — geen nietigheid — art. 173 W. B. Rv.

Akte beteekeend aan ambtenaar van het gemeentebestuur — visum niet gegeven artikelen 68 en 70 W. B. Rv. — geen nadeel aan de belangen der partij — geen nietigheid.

Cachera t/ Capiaux.

Besluiten : de geïntimeerde had volgende besluiten genomen :

Overwegende dat appellant, op 22 Januari 1937, door den heer Vrederechter van het derde kanton te Brugge, bij verstek werd veroordeeld tot het betalen, aan geïntimeerde, van een maandelijksch onderhoudsgeld van 425 fr.

Dat dit vonnis hem op 17 Februari 1937 werd beteekeend en hij er, op 23 Februari 1937, hooger beroep tegen heeft aangeteekend;

Niet-ontvankelijkheid :

Overwegende dat, niettegenstaande de uitdrukkelijke bewoordingen van de artikelen 68 en 70 Wetb. B. Rv., de beroepsakte, aan een ambtenaar van het gemeentebestuur beteekeend, door dezen niet werd gevisceerd, of dat althans de kopij van het exploit geen melding maakt van dit visum, zooals op straf van nietigheid wordt voorgeschreven;

Dat de kopij niet onder gesloten omslag werd afgegeven;

Overwegende dat het hooger beroep werd beteekeend aan het gemeentesecretariaat te Brugge, woonplaats door geïntimeerde gekozen om het bestreden vonnis ten uitvoer te leggen;

Dat het nieuw artikel 456 W. B. Rv., op straf van nietigheid voorschrijft de beroepsakte aan de partij

te beteekenen, wat een beteekening aan de gekozen woonplaats uitsluit ;

Dat zelfs onder de vroegere wetgeving de beteekening aldaar niet geldig kon geschieden daar het, volgens een gevestigde rechtspraak, de werkelijke woonplaats hoefde te zijn, ofwel de uitdrukkelijk voor deze rechtshandeling gekozen woonplaats;

Overwegende dat, om regelmatig te zijn, het hooger beroep moest beteekend worden te Dampremy (Henegouwen) en, krachtens artikel 38 van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken, vergezeld zijn van een Fransche vertaling;

Dat artikel 38 een regel bevat op straf van nietigheid voorgeschreven;

Dat deze nietigheid, krachtens artikel 40 van dezelfde wet, tot de openbare orde behoort, van ambtswege door den rechter moet worden uitgesproken en dat partijen er niet kunnen aan verzaken;

Overwegende dat, zoo het nieuw artikel 173 W. B. Rv., alleen toelaat deze nietigheden in te roepen die de belangen van de partij schaden, het de bedoeling van den wetgever niet geweest is zodoende inbreuken toe te laten op wetten van openbare orde;

dat waar, zooals hier het geval is, door slordige en op een verkeerde plaats gedane beteekening een wetsbepaling van openbare orde wordt ontdoken, de eenmaal bestaande nietigheid, zelfs ongeacht alle privaats belang, niet meer kan worden gedekt;

Dat artikel 173 W. B. Rv., in fine uitdrukkelijk voorziet dat niet kan worden afgeweken van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Overwegende dat geintimeerde, voor zooveel het zou noodig zijn, ook een persoonlijk belang kan doen gelden, daar zij de Nederlandsche taal volstrekt niet begrijpt en dus een onbetwistbaar belang had, door de voorgeschreven Fransche vertaling, van de tegen haar ingeleide vordering kennis te nemen;

Overwegende dat het hooger beroep dus niet ontvankelijk is wegens de nietigheid van de beroepsakte;

In ondergeschikte orde, ten gronde :

Overwegende dat geintimeerde nog geen grieven heeft ontvangen en voorbehoud maakt om ten gronde te besluiten :

Om deze redenen behage het de Rechtbank :

Het hooger beroep niet ontvankelijk te verklaren en appellant te veroordeelen tot de kosten;

Waarvan akte, onder alle voorbehoud en zonder de minste nadeelige erkenning.

Voor de geintimeerde,...

VONNIS

Aangezien het beroep regelmatig is in den vorm. Gelet op de schikkingen van artikels 2, 34, 36, 37, 40 en 41 der wet van 15 Juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Aangezien Capiaux beroep aanteekeent tegen een vonnis door den heer Vrederechter van het 3de kanton Brugge verleend dat hem veroordeelt aan zijne vrouw maandelijks eene som van vier honderd vijf en twintig frank af te staan.

Over de ontvankelijkheid :

Aangezien beroepene de ontvankelijkheid van het hooger beroep betwist om de volgende redenen :

1. Beroepene had woonst verkozen in het gemeentesecretariaat der Stad Brugge en de kopij der beroepsakte maakt geen melding van het visa voorzien bij artikel 68 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging.

2. Beroepene woont te Dampremy en krachtens artikel 456 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging moest de beroepsakte aan de partij beteekend worden met daarbij eene vertaling om te voldoen aan artikel 40 der wet op het gebruik der talen in gerechtszaken en dit op straf van nietigheid;

Aangezien artikel 173 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging duidelijk bepaalt dat geene nietigheid van exploit zal aangenomen worden in geval zij geene nadeelen aan de belangen der tegenpartij zal medegebracht hebben.

Aangezien beroepene op enkele beteekening in het gemeentesecretariaat te Brugge verschenen is, beslitselen in beroep genomen heeft en hare verdediging ten volle uiteengezet, dat hare belangen diensvolgens door geene nietigheid van exploit getroffen geweest zijn;

Aangezien daaruit vloeit dat de beteekening van het beroep aan persoon niet onmisbaar was en diensvolgens de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken hier van geene toepassing is.

Ten gronde (zonder gelang..)

Om deze redenen :

De Rechtbank, alle andere beslitselen als ongegrond verwerpende, aanvaardt het beroep, wijziget het vonnis van den eersten Rechter in dien zin dat de som van vier honderd vijf en twintig frank door deze van drie honderd frank zal vervangen worden; bekrachtigt dit vonnis voor het overige.

Verwijst de partijen elk tot de helft der kosten.

279

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

16 April 1937.

Voorzitter : M. Malgaud.

STRAFRECHT. — VALSCHHEID IN GESCHRIFTEN. — INTELLECTUEELE VALSCHHEID. — VEREISCHTEN. — VALSCHE VISIETKAARTEN.

Het feit van schriftstukken te gebruiken in het plegen van een oplichting is op zichzelf geen uitbreiding van dit laatste misdrijf. Daarvoor moeten de stukken beantwoorden aan de vereischten van art. 196 S. W. B.

De intellectueele valscheheid bestaat slechts als onjuiste beweringen in een schriftstuk worden opgenomen dat als bewijsstuk wordt opgesteld. Zulks is niet het geval wanneer de schriftstukken niets anders bevatten dan beweringen van betichte zelf over door hem beweende ondernemingen of aan deze ondernemingen den vorm van een schriftelijk kontrakt geven, te sluiten door den betichte en den benadeelde.

Het opstellen van gedrukte visietkaarten onder een valschen naam is geen valscheheid in geschriften.

O. M. t/ V. B.

Aangezien de feiten 1, 2, 3, 4, 7, 8, 15, 16 en 17 van de betichting A door het Openbaar Ministerie als valschheden in geschriften weerhouden worden om reden dat de daarin voorziene geschriften betrekking hebben op ondernemingen die ingebeeld waren en enkel voor doel hadden aan geldontleeningen te geraken;

Aangezien het feit schriftstukken te gebruiken in het plegen van een oplichting op zich zelf geen uitbreiding van dit misdrijf bewerkt, zolang deze stukken niet aan de bepalingen van artikel 196 Strwb. beantwoorden;

Aangezien de intellectuele valsheid in geschriften wel in het feit bestaat onjuiste beweringen in een schriftstuk op te nemen, maar dit slechts wanneer dit schriftstuk als bewijsstuk opgesteld wordt (artikel 196, alinea 5);

Aangezien dit feit, dat als misdaad met opsluiting gestraft wordt, hierin bestaat dat misbruik gedaan wordt van het geloof dat willig aan schriftelijke akten gehecht is, door het vervaardigen van een stuk dat ten voordeele van den dader het bewijs brengt van de daarin geplaatste valsche bewering;

Aangezien dit geenszins 't geval is wanneer, zooals in onderhavig geval, de schriftstukken niets anders bevatten dan de beweringen van den betichte zelf over de door hem beweerde ondernemingen ofwel aan deze ondernemingen den vorm van een schriftelijk kontrakt geven, te sluiten door den betichte en den benadeelde;

Aangezien het feit 10 derzelfde betichting insgelijks niets anders behelst dan de schriftelijke bewering van ingebeelde feiten;

Aangezien hetzelfde geldt voor de schriftelijke vermelding van een valschen naam in een hotelregister (feit 5);

Aangezien het opstellen van gedrukte visietkaarten onder een valschen naam (feiten 11 en 12) geen valsheid in geschriften is, daar deze misdaad wel in den vorm van een drukwerk kan gepleegd worden, maar slechts wanneer dit drukwerk de karakters van een schriftstuk bezit (zie Nijpels en Servais, artikel 193, n° 9, bl. 553);

Aangezien voor hetgeen de feiten 13 en 14 aangaat, het niet bewezen is dat de gebruikte stempel een nauwkeurige nabootsing van een bestaande stempel is;

Aangezien daarentegen de valsche handteekens op een kontrakt en op een ontvangstbewijs geplaatst (feiten 6 en 9) wel de valsheid in geschriften uitmaken;

Aangezien de betichtingen B, C, D, E, F bewezen zijn;

Aangezien het feit G bewezen is voor hetgeen de Belgische medaille voor moed en zelfopoffering aangaat, maar het niet bewezen is dat betichte de wettige kentekens van een vreemde orde zonder voorafgaande toelating gedragen heeft;

Aangezien er verzachtende omstandigheden bestaan in de gevallen B. 5 tot 9 om reden van de geringe waarde van het ontvreemde.

Om deze redenen:

De Rechtbank, gezien artikel 194 WB. Strafv.,

artikelen 1, 17, 193, 196, 197, 213, 214, 79, 30, 496, 231, 228, 60, 42, 43, 38, 56, 40, 65 Strwb., artikel 7 Koninklijk Besluit van 21 Juli 1867;

rechtdoende bij tegenspraak;
verwijst den betichte, enz.

280

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

10 November 1936.

Voorzitter: M. Verschuren.

Rechters: MM. Verbeke en Behiels.

Referendaris: M. L. Thuysbaert.

Pl.: Mrs d'Hanens en J. Castille.

AANNEMING. — AANSPRAKELIJKHEID. — VERBODEN GEBREKEN. — ART. 1792 B. W.

De wetgever heeft de toepassing van artikel 1792 B.W. ondergeschikt gemaakt aan twee voorwaarden:

1° *de aangeklaagde gebreken moeten van zulken aard zijn dat ze de stevigheid of het bestaan van het gebouw in gevaar brengen;*

2° *het betreft in principe enkel verdoken gebreken; slechts bij uitzondering slaat artikel 1792 B. W. op zichtbare gebreken, wanneer deze door hun buitengewoon karakter, het bestaan, of de sterkte van het gebouw of van de groote werken in gevaar brengen. De verantwoordelijkheid van aannemers en bouwmeesters is in dit laatste geval van openbare orde, om reden van publieke veiligheid.*

Hebrant t/ Gildemyn.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 19 Juni 1936;

Aangezien de vraag strekt ten einde: « gedaagde » zich te zien en hooren verwijzen: 1° de herstelling van den ceramieken vloer in de werkplaats, » 2e verdieping, uit te voeren, zooals beschreven in » de inleidende dagvaarding; 2° behoorlijke herstelling te doen van de scheur in den scheidingsmuur bedoeld in de dagvaarding, en de noodige maatregelen te treffen om te voorkomen dat de » scheur toeneme; gedaagde zich te hooren verwijzen in betaling van 300 frank schadevergoeding » wegens genotderving van een deel der werkplaats, tijdens de uitvoering van de herstellingswerken, en voor 't geval gedaagde zou weigeren » de herstellingen uit te voeren binnen de 24 uren » van de beteekening van het tusschen te komen » vonnis, aanlegger, nu reeds en voor alsdan, te » hooren machtigen de werken uit te voeren op » risico van gedaagde, kosten invorderbaar bij een » voudig kwijtschrift over de post; gedaagde te » hooren veroordeelen tot de kosten; dit alles bij » vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande » alle verhaal en zonder borg; »

Aangezien gedaagde de niet-ontvankelijkheid van de vraag tegenwerpt, op grond dat de werken, waarover betwisting, definitief aanvaard zijn sinds 1933;

Aangezien de aanlegger hierop antwoordt dat

het ter zake gaat om verborgen gebreken, waarvan de ondernemer te verantwoorden heeft gedurende 10 jaar, krachtens art. 1792 van het B. W.;

Aangezien de wetgever de toepassing van art. 1792 heeft ondergeschikt gemaakt aan twee voorwaarden, namelijk:

1° De aangeklaagde gebreken moeten van zulken aard zijn dat ze de stevigheid of het bestaan van het gebouw in gevaar brengen (Delvaux, Droits et oblig. des entrepr. de trav. bl. 146, N° 395; Planiol, Dr. civ. d. XI, bl. 199, N° 591; Hand. Bruss., 28 Juni 1924, Pas. 1925, III, bl. 34; Bruss. 7 Dec. 1921, J. C. Brux. 1922, bl. 43; Antw. 17 Juni 1898, P. A. 1899, I, 344);

2° Het betreft, in principieel, alléén verdoken gebreken; slechts bij uitzondering de zichtbare gebreken, wanneer deze door hun buitengewoon karakter, het bestaan of de sterkte van het gebouw of van de groote werken werkelijk in gevaar brengen; de verantwoordelijkheid van aannemers en bouwmeesters, in dit laatste geval, van openbare orde zijnde, om reden van publieke veiligheid (Rodenbach, Zichtbare en verborgen gebreken inzake verantw. van aannem. en bouwmeest.; Rechtsk. Weekbl. 1935-36, bl. 1547 en volg.);

Aangezien de verweerder het met den aanlegger er over eens is dat de aangeklaagde gebreken niet konden waargenomen worden bij de eindoplevering der werken;

Aangezien de aanlegger wel niet zal beweren dat het opgeven van enkele tegels in de werkplaats, op het 2e verdiep, de stevigheid van het gebouw zou beïnvloeden;

Dat, in werkelijkheid, het gaat om een eenvoudige fout in een bouw, ontoereikend om de bijzondere waarborg van art. 1792 te doen ontstaan;

Aangezien, wat betreft de barst in den muur tusschen hall en eetkamer, het noodig blijkt het advies van een deskundige in te winnen;

Om deze redenen:

De Rechtbank, alvorens zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van den eisch, benoemt in hoedanigheid van deskundige, den heer André Verbeke, bouwmeester te Sint Niklaas, met opdracht ter plaatse vast te stellen of de barst in den scheidingsmuur tusschen hall en eetkamer, van zulken aard is dat ze nu of later, door verergering, de sterkte of het bestaan van het gebouw op ernstige wijze in gevaar zou kunnen brengen; zoo ja, de oorzaak van dit gebrek te bepalen.

281

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE AUDENAERDE

13 Juni 1936.

Voorzitter: Mr A. Gottigny.
Pleiters: Mrs Kerkhove en Bruggeman.

WISSELBRIEF. — GEDEELTELIJKE BETALING
VOOR VERVALDAG. — AANBIEDING. — VER-
PLICHTTE BETALING VAN VERSCHULDIGD BE-

DRAG. — PROTEST. — AANSPRAKELIJKHEID EN SCHADEVERGOEDING.

Wanneer een wisselbrief voor een bepaald bedrag werd aangenomen en vóór den vervaldag de getrokken acceptant er een gedeelte van heeft voldaan, is hij gehouden bij aanbidding het nog verschuldigd bedrag te voldoen indien de trekker zich verbonden had het protest voor het saldo niet openbaar te maken.

Indien het blijkt dat zelfs mits betaling van het verschuldigde saldo, de trekker toch protest zou hebben laten opmaken voor het niet meer verschuldigde bedrag, geeft het protest door den trekker in zulke voorwaarden opgemaakt aanleiding in hoofde van dezen laatste tot schadevergoeding.

G. en M. Kerckhove t/ Libert Josse.

Aangezien de eisch strekt tot de betaling eener som van 3927,30 fr. wegens verkoop en levering van koopwaren en protestkosten;

Aangezien de verweerder bekend dit bedrag schuldig te zijn, alsmede de gevraagde overeengekomen intresten;

Aangezien de koopwaren reeds in September 1935 geleverd zijnde, er aan verweerder geen uitsstel van betaling dient toegestaan;

Voor wat de tegeneisch betreft:

a) Aangezien de eischers den 31 October 1935 een wissel getrokken hebben op den verweerder; dat die wissel 5655,90 frank beliep en verviel den 5 December 1935;

Aangezien die wissel aangenomen werd door den verweerder en er een protest van niet betaling werd opgemaakt den 7 December 1935 en nadien openbaar gemaakt in het officieel dagblad;

Aangezien verweerder uit dien hoofde eene schadevergoeding van 1.000 frank vraagt;

Aangezien die som van 5655,90 frank verschuldigd was op den dag van de aanneming van den wissel; dat partijen het eens zijn dat, ten gevolge van terugzending van koopwaren, in November 1935 de verweerder op 5 December 1935 slechts 3900,75 frank schuldig was;

Aangezien de eischers aan verweerder den 2 December 1935 hebben geschreven: « nous n'acceptons pas de créer une nouvelle traite, et nous avons en mains celle acceptée par vous, que nous avons mise en circulation La loi vous autorise à la présentation de cette traite par la Banque d'en faire le règlement partiel, pour la somme que vous nous devez, soit 3900,75 frs., et elle sera protestée pour le surplus, si vous réglez cette somme à la présentation de la traite Dès sa rentrée, nous vous la retournerons avec l'acte de protêt, pour que vous puissiez en obtenir la radiation au Moniteur. »

Aangezien uit deze verklaring spruit dat, indien verweerder de som van 3900,75 frank betaald had, de eischers het noodige zouden gedaan hebben opdat het protest niet openbaar gemaakt worde in het officieel dagblad;

Aangezien verweerder dus niet gerechtigd is te klagen over de schade die hij geleden heeft ten gevolge van die openbaarmaking;

Aangezien volgens bovengemeld schrijven de eischers, zelfs in geval van betaling der som van 3900,75 frank, het protest zouden doen opmaken hebben voor het niet verschuldigde gedeelte van den wissel;

Aangezien de verweerder diensvolgens het opmaken van het protest voor de niet verschuldigde som niet kon beletten;

Aangezien de provisie moet bestaan op den vervaldag;

Aangezien luidens art. 8 der wet op den wisselbrief, de betrokkene den wissel slechts aannemen moet voor het bedrag dat hij schuldig is;

Aangezien de eischers dus zonder recht in het bezit zijn gebleven van den kwestieuzen wissel;

Aangezien zij de schade door het protest berokkend moeten herstellen;

Dat de vergoeding «ex aequo et bono» op 200 fr. mag geschat worden;

b) Voor wat aangaat den wedereisch tot schadeloosstelling wegens onrechtmatig bewarend beslag;

Aangezien de koophandelsrechtbank onbevoegd is om over die vraag te vonnissen;

Om deze redenen, alle verdere of tegenstrijdige besluitselen verwerpende, verklaart den eisch gegrond, verwijst den verweerder aan de eischers te betalen de som van 3927,30 frank, vermeerderd met de overeengekomen intresten aan 8 t. h. 's jaars sedert den 1. November 1935 tot den dag der betaling en beslissende aangaande de tegeneischen verwijst de eischers te betalen aan den verweerder ten titel van schadeloosstelling, de som van 200 fr. en verklaart zich onbevoegd om te beslissen over de vraag tot schadeloosstelling wegens bewarend beslag;

Verwijst de eischers en de verweerder wederzijds tot 1/10 en tot 9/10 der proceskosten, deze begroot in het geheel op 179,45 fr. ongeminderd de boekingskosten van dit vonnis indien daartoe plaats grijpt.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande beroep en zonder borg, tenzij voor wat de kosten betreft.

282

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN

3e Kanton. — 6 Maart 1936.

Rechter : M. Van Nuffel.

Pl. : Mrs P. Pollet en H. Van der Mensbrughe.

ARBEIDERSRECHT. — GEZINSVERGOEDINGEN. — TOEPASSING VAN ART. 2 VAN DE WET VAN 4 AUG. 1930. — FICTIEF MANDAAT. — VERPLICHTING VOOR WERKGEVER BIJDAGEN TE BETALEN VOOR EEN PERSOON DIE DEN TITEL VAN BESTUURDER DRAAGT MAAR DE BEVOEGDHEID EIGEN AAN DIT AMBT MIST. — DIENSTKONTRAKT.

Wanneer eene maatschappij aan een persoon den titel van bestuurder heeft toegekend doch hem alle be-

voegdheid eigen aan deze bediening heeft onzegd; dat de zoo gezegde bestuurder zonder voorafgaandelijke toelating geen enkel document voor de maatschappij mag teekenen, noch eenige verbintenis van welken aard ook aannemen, dat het bestuur werd aangegaan zonder eenige bepaalde vergoeding, moet dit aanzien worden als een fictief mandaat, dat in werkelijkheid een dienstkontraakt bewimpelt, en dat verzonnen is om van de verplichtingen opgelegd door de wet van 4 Aug. 1930 vrijgesteld te zijn.

Interprofessionele Kas voor Gezinsvergoedingen
t/ N. V. Socato.

Aangezien verweerster slechts erkent het bedrag van 118.15 frank schuldig te zijn voor het gebezigd personeel gedurende het 3e kwartaal 1936, dat zij aanvoert dat Matthys, voor wien eene supplementaire bijdrage geëischt wordt, nooit met haar verbonden is geweest, door een dienstkontraakt, doch te werk werd gesteld als beheerder-bestuurder der maatschappij en als dusdanig niet valt onder de toepassing der wet van 4 Augustus 1930, aangevuld door art. 43 van het K. B. van 30 Maart 1936;

Aangezien blijkt uit de voorgelegde bescheiden dat aanlegster aan Matthys wel den titel van bestuurder heeft toegekend doch hem alle bevoegdheid eigen aan deze bediening heeft onzegd, dat inderdaad hoofdens de mondelinge overeenkomst tusschen Matthys en verweerster gesloten eerstgenoemde zonder voorafgaandelijke toelating geen enkel stuk of document voor de maatschappij mocht teekenen noch namens haar eenige verbintenis van welken aard ook nemen;

Dat bovendien Matthys verklaarde de alzoo beschreven bediening te aanvaarden zonder eenige bepaalde vergoeding;

Aangezien de termen zelf dezer overeenkomst voldoende aantonen dat aanlegster aan Matthys slechts eene fictief mandaat heeft opgedragen en hij in werkelijkheid nooit de bediening van bestuurder-beheerder heeft kunnen waarnemen, daar de handelingen eigen aan deze bediening hem waren verboden, dat het in het oog springt dat de benaming van directeur-administrateur door aanlegster aan Matthys alleen werd toegestaan ten einde vrijgesteld te zijn, wat hem betreft van het betalen van bijdragen verschuldigd voor hare werklieden en bedienden ingevolge de wet van 4 Aug. 1930;

Aangezien overigens elken twijfel betreffende de bediening van Matthys, vervalt, wanneer inzage wordt genomen van de verklaring der gezinslasten door voormelde Matthys ondertekend en waarbij hij verklaart bediende te zijn in dienst van verweerster sedert 1933;

Aangezien diensvolgens niet dient te worden onderzocht of de beheerders en personen gelast met het dagelijksch beheer eener onderneming slechts van af den datum van het K. B. van 30 Maart 1936, voor de toepassing der wet als niet bij dienstkontraakt verbonden worden beschouwd vermits naar voldoening van recht bewezen is dat Matthys bij verweerster nooit de bediening van

bestuurder heeft waargenomen en Matthys zelf daarna heeft erkend in dienst te zijn bij aanlegster als bediende;

Aangezien hieruit volgt dat verweerster de geëischte bijdragen overeenkomstig de wettelijke schikkingen met de boete vermeerderd en verwijl-intresten verschuldigd is.

Om deze redenen:

Wij, Xavier Van Nuffel, Vrederechter van het 3de Kanton van Antwerpen, rechtdoende tegen-sprekelijk, veroordeelen verweerster om aan aanlegster te betalen, voor bovenvermelde redenen de som van: 1) 768,95 frank, a) 5 t. h. verwijl-intresten op 170,10 frank te rekenen van af den 1en November 1936 tot den dag der betaling, en tot de kosten.

283

VREDEGERECHT TE ST. TRUIDEN

23 Februari 1937.

Rechter : M. Cartuyvels.
Pl. : Mr Fransman.

AUTEURSRECHTEN. — RADIO ONTVANGST EN UITZENDING IN OPENBARE LOKALEN. — PICK-UP MUZIEK. — RECHTEN.

De auteurscomponisten of hunne vertegenwoordigers zijn niet gerechtigd van de eigenaars van ontvangst-toestellen belastingen noch schadevergoedingen te eischen onder voorwendsel dat een ontvangsttoestel zou gebruikt geweest zijn in een openbaar lokaal.

Anders is het wanneer men een ontvangsttoestel koppelt met een pick-up. Deze muziek moet aanzien worden als eene openbare uitvoering op dewelke de auteurs en componisten vrij zijn hunne rechten te doen gelden.

Veremans t/ Liebens.

Aangezien het niet ernstig betwist kan worden dat de in de dagvaarding bedoelde muziekstukken door den verweerder in zijne herberg te hooren gegeven werden, doch dat de verklaringen der getuigen niet toelaten den aard noch den oorsprong ervan te bepalen;

Dat beiden inderdaad gesproken hebben van radio, maar dat, herhaaldelijk en dringend geïnterpelleerd, zij verklaard hebben dat het hun onmogelijk is nauwkeurig te bepalen of de zoogezegde uitvoering voortgebracht werd door pick-up, ofwel uitsluitend eene opgevangen uitzending was voortkomende van een zendingspost;

In rechte :

Luidens artikel 16 der wet van 22 Maart 1886, mag in het openbaar een muziekstuk niet uitgevoerd worden zonder de toestemming van den componist of auteur;

De wonderlijke ontwikkeling der radiophonische wetenschap, heeft sinds enkele jaren eene buitengewone uitbreiding aan het gebruik der radiophonie gegeven, zoodat dit artikel alzoo eene draagwijdte

en toepassing verkreeg, welke alle verdenking of verwachting van den wetgever van 1886 te boven gaat, zonder nochtans noch den zin noch de toepassingswijdte ervan eenigzins te buiten te gaan;

De openbare opvoering van een muzikaal kunstgewrocht vergt : 1° de daad van den mensch; 2° de aanwezigheid van luisteraars; 3° de toelating van het publiek tot de opvoering. Deze drie voorwaarden zijn overdeeltbare en samenhangende elementen, zonder dewelke er geene openbare uitvoering bestaat en zonder dewelke de wet niet toepasselijk zou zijn;

Het is de mensch, wiens daad het vertrekpunt van de uitvoering vormt, die zich de toelating van den auteur of componist verzekeren moet of, met andere woorden, de bijdrage, taks of belasting moet betalen, welke door de componisten geëischt wordt;

Het aanwezig publiek, wanneer de opvoering niet kosteloos is, moet eene inkomkaart of luisteraarskaart betalen; de ontduikers, of resquilleurs, worden buitengezet;

In radiophonie wordt de openbare uitvoering verwekt door den uitzendpost en door deze volledig uitgewerkt. 't Is immers daar, en van daar uit, dat de Hertzsche-ongedempte draaggolf uitgezonden wordt, gemoduleerd en vermengd met de geluidsgolven door de opvoerders in het studie voor de microfoon uitgebracht;

Deze golven en ethertrillingen zijn opgevangen door de ontvangstposten;

Ten einde storingen en interferenties te voorkomen, welke veroorzaakt werden door gezamenlijke uitzendingen van verschillende zendstations, zijn de verscheidene Staten uit meest alle werelddeelen verplicht geweest wederzijdsche schikkingen te treffen. De mogelijke golflengten zijn bepaald geworden en verdeeld door internationale overeenkomsten. Het gebruik der Hertzsche golven werd alzoo onder meer geregeld te Berlijn in 1906, te Washington in 1927 en de verdeelingsplannen aangenomen van Genève, Brussel en Praag;

Bepalingen van inwendigen aard voor België werden uitgevaardigd door de wetten van 8 Juli 1908 en van 14 Mei 1930. De zendstations zijn onderworpen aan wettelijke staatsvergunningen; deze vergunningen bepalen de te benuttigen golflengte, de zendingssuren, enz.;

Het zijn de stations welke de muzikale opvoeringen in het etherruim verspreiden, die de takken aan de componisten moeten betalen;

Ze zijn inderdaad de eenige opvoerders. De luisteraars, waarvan het normaal gehoor niet bij machte is rechtstreeks de gemoduleerde Hertzsche golven te ontwaren, kunnen alleenlijk van de opvoeringen genieten door het gebruik van ontvangsttoestellen met of zonder versterkers, met koptelefoon of luidspreker. Deze wijze is totaal te vergelijken aan de hulpmiddelen tot welke de hardhoorigen toevlucht nemen : spreekhoornen, hoorbuizen, electrische acousticons, phonophores of dergelijke. Om deze ontvangsttoestellen te benuttigen en alzoo aan de opvoeringen der zenders deel te kunnen nemen, betalen de eigenaars dezer toestellen aan den Staat bijdragen, welke hen totaal op denzelfden voet

brengen als de luisteraars-bezitters van abonnementskaarten, welke de concerten bijwoonden waarvan de opvoering door den wetgever van 1886 bedoeld werd. De radio-distributie centrales betalen bijdragen in evenredigheid met het getal aangesloten luidsprekers. In de radiocconcerten worden de ontduikers of resquilleurs, juist zooals in andere concerten, gestraft en hunne uitsluiting wordt verwezenlijkt door confiscatie van het hoormiddel;

Het is dus verkeerd te beweren dat de opname van radio-opvoeringen door ontvangtposten ooit opvoeringen zouden kunnen vormen, welke onafhankelijk zouden kunnen zijn van de zendingsposten. Opvoeringen door zendingsposten zouden geene opvoeringen zijn indien ze niet opgenomen werden door ontvangtposten en door iedereen, 't is te zeggen het publiek, vatbaar;

De ontvangtposten zijn onmachtig door eigen kracht eene opvoering te verwekken. Zulk stelsel zou onvermijdelijk leiden tot het besluit — onverdedigbare thesis — dat de gemoduleerde uitgezonden Hertzsche draaggolf met hare klanktrillingen res nullius zou zijn;

Het feit van een ontvangsttoestel in een café, drankhuis of openbaar lokaal te benuttigen, verandert niets aan den grond der zaak, inzonder daar de wet de luisteraars allen op denzelfden voet plaatst en aan ieder dezelfde bijdrage oplegt;

De auteurs, componisten of hunne vertegenwoordigers zijn dus niet gerechtigd van de eigenaars van ontvangsttoestellen noch belastingen noch schadevergoedingen te eischen onder voorwendsel dat een ontvangsttoestel zou gebruikt geweest zijn in een openbaar lokaal;

Heel anders stelt zich de wettelijke toestand voor wanneer een herbergier zich niet bepaalt met het normaal gebruik van zijn ontvangsttoestel, maar het koppelt met hetgeen men noemt een pick-up. Het ontvangsttoestel bestaat inderdaad uit twee gedeelten, te weten de ontvangst-elementen en de versterkingstrappen. Wanneer de herbergier zijn toestel niet normaal gebruikt en, de ontvangst-gedeelten weglatende, uitsluitend de versterkingstrappen gebruikt om deze te verbinden aan een afzonderlijk electrisch toestel, pick-up genaamd, dan kan er geen spraak meer zijn van ontvangst van de uitvoering van een zendingspost. Door deze verbinding leest het toestel dan de muziek af die gedrukt is in phonoplaten en wordt dit geschrift langs electrischen weg in klanken omvormd om alzoo de muzikale compositie weer te geven;

Het is klaar dat alzoo afzonderlijke uitvoeringen ingericht worden, welke door den luidspreker uitgalmen en die heel onafhankelijk zijn van de radiozenders en Hertzsche gemoduleerde uitgezonden golven, waarvan de klanktrillingen, in het studio uitgebracht, reeds onderworpen geweest zijn aan de belasting der auteurs;

Pick-upmuziek is dus onbetwistbaar eene openbare opvoering, op dewelke de auteurs en componisten vrij zijn hunne rechten te doen gelden;

Aangezien uit deze beschouwingen volgt dat het aan den aanlegger behoort den aard en den oor-

sprong der uitzending te bewijzen, bepaaldelijk het gebruik van jazz-band, zooniet van een pick-up of een gramfoon;

Aangezien aanleggers zulke bewijzen niet aanbrengen, zijn zij niet ontvankelijk hunne eischen te doen gelden tegenover den verweerder, dat het normaal gebruik van een ontvangsttoestel van radiophonie geene openbare uitvoering daarstelt, vatbaar tot toepassing van artikel 16 der wet van 22 Maart 1886;

Voor deze beweegredenen :

Wij, Plaatsvervangend Vrederechter, uitspraak doende in laatsten aanleg en tegensprekelijk, zeggen de aanleggers niet ontvankelijk in hunnen eisch en in alle geval niet gegrond; wijzen hen af; veroordeelen hen solidairlijk tot de kosten.

WETGEVING

WET van 1 Juni 1937 waarbij de wet van 19 Januari 1883 op de riviervisscherij gewijzigd door de wet van 5 Juli 1899, aangevuld wordt.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.
De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

Artikel 1. De wet van 19 Januari 1883 op de riviervisschvangst, gewijzigd door de wet van 5 Juli 1899, wordt volledigd door de volgende bepaling die het artikel 29 er van zal uitmaken :

« 29. Bij afwijking van artikel 100 van het Wetboek van Strafrecht, zijn hoofdstuk VII en artikel 85 van boek I van dit Wetboek van toepassing op de misdrijven die bij de artikelen 4 en 5 zijn voorzien. Wanneer echter verzachtende omstandigheden worden aangenomen, wordt de bij de tweede alinea van artikel 18 voorziene bijzondere geldboete niet verminderd.

Art. 2. De tweede alinea van artikel 8 van de wet van 19 Januari 1883 op de riviervisscherij, gewijzigd bij de wet van 5 Juli 1899, vervalt.

Gegeven te Brussel, den 1 Juni 1937.

TIJDSCHRIFTEN

RECHTSGELEERD MAGAZIJN. — Afl. 2-3. — Geschiedenis der staatsleer, door Prof. Mr F. J. A. Huart. — De verhouding tusschen tractaten en wetten, door Mr C. L. K. Van Gorcum. — Boekbeschoouwingen. — Opmerkingen en mededeelingen.

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD. — Nr 23. — 5 Juni 1937. — Mr C. A. J. Hartzfeld : Over rechtstypologie.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — Nr 3494. — 30 Mei 1937. — Georges Cornil, par Léon Hebbebicq. — Jurisprudence. — Décision signalée. — La chronique judiciaire. — Faillites.

Nr 3495. — Les arrêts de 1920-21, le Contentieux administratif et le projet de loi no 211.

DALLOZ. — RECUEIL HEBDOMADAIRE DE JURISPRUDENCE. — Nr 20. — 3 Juni 1937. — Notes fiscales : Les réductions du capital social.

De Vlijt, Nationalestr., 46, Antwerpen, A. Somville, best.